

— Pagina culturală	pag. 2
— Pregătirea convorbirilor de sfârșit de an, în atenția organizației de bază	pag. 3
— Închiderea anului de învățămînt pentru asocierii populare din raionul Arad	pag. 3
— Agrotehnica porumbului	pag. 3
— Pentru îmbunătățirea transportului	pag. 3

— Cronica evenimentelor internaționale	pag. 4
— Conferința de presă a delegației sovietice la Geneva	pag. 4
— Manevra S.U.A. în vederea înfruntării unei alianțe militare a Orientului Mijlociu	pag. 4
— Congresul al XI-lea al sindicatelor sovietice	pag. 4

— Delegația P.C.U.S. a depus coroană la mausoleul lui Clement Gottwald	pag. 4
— V. M. Molotov a oferit un dejun în cinstea lui Krishna Menon	pag. 4
— Presa cehoslovacă despre Congresul al XI-lea al P.C. din Cehoslovacia	pag. 4

Spre o continuă creștere a productivității muncii

În toată țara se desfășoară cu avînt lupta oamenilor muncii pentru împlinirea sarcinilor planului C. C. al P.M.R. din 19—20 august 1953, pentru creșterea unei abundențe de produse, care să asigure condițiile materiale necesare ridicării neîntrepușe a nivelului de viață a întregului popor muncitor. Pirghia principală pentru atingerea acestor mari obiective trase de planul din august 1953, o constituie creșterea continuă a productivității muncii în toate ramurile economiei naționale. Folosirea complexă a rezervelor interne asigură realizarea unor sarcini sporite de plan și aceasta nu pe seama unor noi investiții, ci pe seama îmbunătățirii folosirii resurselor materiale și de muncă existente, pe seama creșterii productivității muncii.

Este bine știut faptul că prin creșterea productivității muncii se obține o reducere efectivă a prețului de cost, și totodată o creștere a câștigului muncitorilor și tehnicienilor.

Fără îndoială că cu cât va crește productivitatea muncii cu atât va scădea prețul de cost al produselor, cu atât mai însemnată va fi reducerea prețurilor la toate mărfurile, și va putea crește puterea de cumpărare a fiecărui muncitor. Iată, de pildă, dacă în ramura confecției ar crește productivitatea muncii cu 1 la sută s-ar putea realiza suplimentar într-un singur an 18.000 costume bărbătești, 40.000 cămăși, peste 15.000 rochii, 6.500 costume pentru copii, mii de paltoane bărbătești și pentru femei.

Este ușor de înțeles, că de mult s-ar ridica productivitatea muncii și cu o creștere salarilor reală al muncitorilor noștri, dacă în întreaga industrie s-ar extinde experiența înaintată în mod sistematic, dacă nu numai grupuri restrinse de muncitori, ci masele mari, colective întregi ar lucra la nivelul frunțurilor în întrecerea socialistă.

Spre deosebire de țările capitaliste, unde capitaliștii, în goana după profituri, cu mai mari impuneri în fabrici și uzine, intensificarea ritmului muncii, supunând pe muncitori unui regim de extenuare fizică și distrugere, în țara noastră creșterea productivității muncii corespunde intereselor oamenilor muncii, este rezultatul avîntului lor de muncă. În patria noastră, creșterea productivității muncii nu se face pe seama intensificării eforturilor fizice ale muncitorilor sau prin creșterea duratei muncii, ci prin introducerea mașinilor perfecționale, prin mecanizarea muncii grele, prin mai buna organizare a muncii și ridicarea indicelui de utilizare a mașinilor.

O direcție importantă în care se desfășoară eforturile întreprinderilor noastre industriale, în vederea ridicării productivității muncii, este folosirea tot mai bună a tehnicii. În ultimii ani, diferitele ramuri ale industriei au fost înzestrate cu o tehnică bogată. În industria construcțiilor de mașini, de pildă, valoarea mașinilor și utilajului ce revin pe cap de muncitor a atins la începutul acestui an un nivel de peste 400 la sută față de nivelul anului 1948. O creștere corespunzătoare a gradului de înzestrare tehnică, poate fi constatată și în celelalte ramuri ale industriei.

În întreprinderile industriale se acordă în momentul de față o atenție sporită intensificării gradului de folosire a utilajului, care deschide posibilitatea mobilizării unor mari rezerve ale creșterii productivității muncii. Numeroase sunt inițiativele create de ale oamenilor muncii care studiază pe seară tot mai largă aduce contribuție valoroasă în acest domeniu. La fabrica de mașini-unelte „Iosif Ranghel” din orașul nostru, datorită inițiativelor muncitorilor de a deservi simultan mai multe mașini și prin aplicarea metodelor rapide și integrate de tăiere, s-a mărit producția în unitatea de timp a mașinilor, ceea ce a făcut posibil ca numai într-o singură lună, productivitatea muncii să crească cu 3,2 la sută.

O pirghie puternică a progresului tehnic și ca urmare a creșterii productivității muncii, sînt inovațiile și perfecționările tehnice realizate de muncitori. În industria noastră socialistă, mișcarea inovatorilor și raționalizatorilor în producție devine tot mai mult o largă mișcare de masă. Numărul propunerilor de inovații înregistrate în primul trimestru al acestui an în uzinele meșteșugrice prelucrătoare, de exemplu, este cu 60 la sută mai mare față de perioada corespunzătoare anului trecut. Practica de fiecare zi a întreprinderilor noastre dovedește înalta eficacitate a inițiativei creatoare a maselor în lupta pentru creșterea productivității muncii. Buni dovedi, tehnicianul Iosif Gal de la fabrica de cărămizi a întrecerii „Progresul” a perfecționat preesele, scurtînd suprafața lor de presare.

Experiența uzinelor noastre constructoare de mașini a arătat înalta însemnată economică a tăierii rapide a metalelor, care a dat rezultate foarte bune în producție. Astfel, încă în primele zile de aplicare a metodei Kolesov, strungarul Ivanlie Grada de la uzina „Flamura Roșie” a prelucrat un manșon de tampon pentru vagoane, în numai 5,25 minute, în loc de 45 minute cît cerea această operație înainte. În felul acesta randamentul mașinii a crescut de aproape 8 ori. Prin aplicarea metodei Kolesov, muncitorii pot prelucra, cu aceleași mașini, de 3—10 ori mai mult piese față de vechile metode.

O importanță rezervă a creșterii productivității muncii este mecanizarea muncii grele și cu mare volum de muncă. În multe întreprinderi se lărgesc baza tehnică a mecanizării muncii, crește indicelui de mecanizare a proceselor de bază și a celor auxiliare.

Mica mecanizare dă de asemenea posibilitatea ușurării proceselor de bază și în special a celor auxiliare, a reducerii volumului de muncă al acestor procese, precum și a creșterii productivității muncii. Trebuie însă să arătăm că într-o serie de întreprinderi — și mai ales în întreprinderile industriei locale această problemă este subapreciată deși, de regulă, mica mecanizare poate fi aplicată fără a necesita cheltuieli mari.

O productivitate înaltă a muncii se poate obține numai pe baza ridicării nivelului calificării muncitorilor, al gradului lor de cultură. De aceea, în acțiunea pentru creșterea productivității muncii, lupta pentru însușirea tehnicii, pentru perfecționarea ei, trebuie înțeleasă strîns cu lupta pentru creșterea calificării muncitorilor și tehnicienilor.

O rezervă importantă a creșterii productivității muncii este îmbunătățirea organizării muncii și a producției. A îmbunătăți organizarea muncii înseamnă a crea muncitorilor astfel de condiții de muncă care să le dea posibilitatea de a munci rațional, de a ridica productivitatea muncii, de a îmbunătăți calitatea producției.

Una din metodele prin care se asigură buna desfășurare a muncii este metoda de producție în lanț. Pe baza acestei metode, locul de muncă și utilajul sînt amenajate potrivit cu ordinea desfășurării procesului de producție, astfel încît să asigure un nivel înalt al productivității muncii pe baza unei activități neîntrepușe și ritmice. La fabrica „Tricolor roșu” și cooperativa meșteșugărească „Artex”, de pildă, organizarea muncii în bandede, a dat posibilitatea ridicării productivității muncii la producția de confecții.

Metoda de îmbunătățire a organizării muncii în vederea creșterii productivității muncii este muncă după grafic, care asigură îndeplinirea și depășirea ritmică a programului de producție. Sarcina conducătorilor întreprinderilor noastre este de a face ca graficele să nu fie doar documente de planificare și de evidență operativă, ci instrumente vii, practice, care să chezușiască îndeplinirea ritmică a planului și un nivel înalt al productivității muncii.

Pirghia hotărîtoare a creșterii productivității muncii, o constituie întrecerea socialistă, inițiativa rodnică și multilaterală a oamenilor muncii în producție. Trebuie combătute cu hotărîre toate manifestările de formalism în organizarea întrecerii, toate încercările de frînare a inițiativei creatoare în muncă, toate tendințele de conservatorism și rutină în folosirea și perfecționarea tehnicii.

Organizația de bază, prin mijloacele de agitație politică pe care le are — agitatorii, gazeta de perete, etc. — să îndrume muncitorii și tehnicienii spre descoperirea și folosirea rezervelor interne, să-i atragă pe aceștia în număr cît mai mare la lupta pentru creșterea continuă a productivității muncii. În adunările organizației de bază, să se analizeze periodic felul cum conducătorii tehnico-administrativi și comitetele de întreprindere creează condiții muncitorilor și tehnicienilor pentru creșterea continuă a producției și productivității muncii.

Lichidînd lipsurile existente, ridicînd tot mai sus steagul întrecerii socialiste, aplicînd pe o scară largă metodele înaintate de muncă, colectivele întreprinderilor noastre au toate posibilitățile de a ridica pe o scară și mai mare productivitatea muncii, contribuînd activ la ridicarea necărității la nivelul de viață și de cultură al poporului muncitor.

Să grăbim lucrările de întreținere a culturilor și de pregătire a secerișului și treierii!

Pînă la începerea campaniei de recoltare și treieris nu a mai rămas decît puțin timp.

Cu tot timpul înaintat, lucrările de întreținere a culturilor în regiunea noastră se desfășoară cu înecet. Pînă acum cîteva zile, prașila I-a a fost executată, în întreaga regiune, numai în proporție de 50,5 la sută, iar prașila a II-a în proporție de 12,8 la sută.

Mai înaintat la lucrările de prașit sînt raioanele Sinicolaul Mare, unde s-a executat prașila I-a în proporție de 85,7 la sută, a II-a 34 la sută și a III-a 4,3 la sută, în raionul Criș unde s-a executat prașila I-a în proporție de 68,4 la sută, a II-a 17,2 la sută, iar în orașul Arad s-a făcut prașila I-a în proporție de 58,5 la sută și a II-a 8,1 la sută.

În urmă mult cu lucrările de întreținere a culturilor sînt raionul Gurahonț, unde nu s-a executat decît prima prașila în proporție de 8,2 la sută, raionul Ineu, unde s-a executat prașila I-a în proporție de 24,8 la sută și prașila a II-a de 3,9 la sută și raionul Lipova, unde s-a prașit inițial oară în proporție de 27,7 la sută și a doua oară în proporție de 8,1 la sută.

În același timp, sînt rămase în urmă în regiunea noastră și lucrările de reparație a uneltelor și mașinilor agricole necesare campaniei de recoltare și treierat. Pînă la 9 iunie a. c. nu au fost reparate decît 61,6 la sută din batoze, 77,8 la sută din tractoare, 76,1 la sută din combine, 63 la sută din secerători-legători, 72,2 la sută din secerători simpli, 48,5 la sută din locomobile. Cositoarele au fost reparate în proporție de 98,6 la sută.

Mai înaintat în lucrările de reparație sînt raioanele Arad și Lipova, iar rămase mult în urmă sînt orașul Arad, raionul Gurahonț și Sinicolaul Mare.

Comitetele executive ale sfaturilor populare comunale și raionale, organizațiile de bază sătești și comitetele raionale de partid au sarcina de a lua imediat măsuri practice, concrete în vederea mobilizării tuturor forțelor existente pentru lichidarea grabnică a rămănerii în urmă cu lucrările de întreținere a culturilor și reparații.

Muncitorii din gospodăriile agricole de stat, S.M.T.-uri, colectivisti, întovărășiți și țărani muncitori cu gospodării individuale! Grăbiți ritmul muncii de întreținere a culturilor și de reparații; nu pierdeți nici un minut din timpul favorabil de muncă, luptați cu toate forțele pentru îndeplinirea la timp a tuturor lucrărilor din campania de vară!

Intovărășiții din Cenad își îngrijesc la timp culturile de legume

Membrii întovărășirii legumicole „Vasile Roșu” din comuna Cenad, raionul Sinicolaul Mare, au cultivat anul acesta peste 18 ha. cartofi de vară, 17 ha. usturoi, 4,85 ha. ceapă, peste 3 ha. morcovi, ardei grași, etc. În urmă cu un an, o bună parte din acest teren era fîlău de pe care țărani întovărășiți nu prea aveau mari folosuri. Sprijiniți însă de S.M.T. Sinicolaul Mare, întreaga suprafață de teren a fost arată adine de tractoarele S.M.T.-ului iar, în iarnă, întovărășiții au cărat 22.000 kg. guni de grajd împrăștiindu-le în mustul zăpezii în primăvara aceasta, odată cu executarea arăturilor la 18—20 cm., a fost băgat și gunoii sub brazdă.

Culturile puse la timp în pămînt bine lucrat și îngrașat după regulile agrotehnice au răsărit și sînt bine dezvoltate.

În vederea obținerii unei producții bune de legume și zarzavaturi, îndată ce au răsărit primele buruieni în culturi membrii întovărășirii au început plivitul și apoi prașitul lor.

Știînd că întreținerea culturilor nu poate suferi nici o tărăgănare și că în urma ploilor abundente bucuriile se dezvoltă și năpădese culturile, comitetele de conducere al întovărășirii legumicole a mobilizat membrii să participe cu toții la muncă. Astfel, zilnic s-au prezentat la lucru peste 100 de întovărășiți. Primind îndrumări din partea comitetului executiv al sfatului popular comunal în privința organizării muncii și folosind din plin timpul bun de lucru, întovărășiții din Cenad au prașit de două ori cu praștoarele printre rînduri și cu sapele pe rînduri întreaga suprafață cu legume și zarzavaturi. Datorită faptului că tehnicienii și inginerii secției agricole a sfatului popular raional au arătat în mod practic pe teren cum anume trebuie executat rîndul și prașitul, cîte plante trebuiesc lăsate în cuburi și ce unelte manuale se pot folosi, membrii întovărășirii legumicole sînt la zi cu lucrările de întreținere a culturilor. Peste cîteva zile ei încep recoltarea cartofilor de vară pe care i-au contractat cu cooperativa din comună.

Membrii întovărășirii legumicole din Cenad, printre care se numără și Nicolae Iung, Nicolae Klement, Barbara Wolf și alții, care s-au prezentat zilnic la lucru, se mîndresc cu legumele și zarzavaturile crescute pe terenul lor și întreținute conform regulilor agrotehnice.

Mulți țărani muncitori cu gospodării individuale din Cenad care au teren în răzor cu tarlalele întovărășirii legumicole, vînzînd cu ochii lor rezultatele muncii în comun a întovărășirii, s-au hotărît ca după recoltare să intre și ei în rîndurile întovărășirii pentru a-și lucra parcelele lor de pămînt cu mijloace mecanizate și după regulile agrotehnice înaintate.

Muncind împreună cu soții, părinții și frații lor, femeile aduc o contribuție importantă la marile transformări ce se înlăpăușe în patria noastră. Prin munca lor plină de avînt, femeile își exprimă atașamentul profund față de regimul de democrație populară care le asigură posibilitatea să își manifeste capacitatea și energia creatoare în toate domeniile de activitate.

Cetățene egale în drepturi, ele se afirmă ca o mare forță în lupta pentru dezvoltarea economiei țării și făuririi bunăstării poporului muncitor. În regiunea Arad, 1240 de femei sînt deputate în sfaturile populare regionale, raionale și comunale. Multe femei din orașul și regiunea noastră sînt decorate pentru merite deosebite în muncă, iar peste 836 de mame din regiune sînt decorate cu „Gloria maternă”, „Mamă eroină” și altele. Toate acestea constituie o mărire a încrederii și aprecierii de care se bucură femeile din patria noastră.

Activitatea obștească a femeilor din regiunea noastră se desfășoară sub conducerea comitetelor executive a sfaturilor populare. Acest lucru a făcut ca un număr tot mai mare de femei să participe la acțiunile economice și culturale locale. În regiunea Arad masele de femei, mobilizate de comisiile de femei, au contribuit la diferite acțiuni de folos obștească. Așa, de pildă, femeile din comuna Nădlac, raionul Arad, mobilizate de către delegatele de femei, au contribuit la înfrumusețarea comunelor prin curățirea șanțurilor, întreținerea trotuarelor și vîrșirea pomilor. Tot în comuna Nădlac, peste 70 de femei — organizate în echipă — au dat ajutor punctului sanitar din această comună în lămurirea cetățenilor asupra importanței pe care o are igiena în gospodăriile de la sat.

Este de remarcant participarea activă a femeilor din comuna Socodol, raionul Criș, la lucrările de electricificare a comunei lor.

În cinstea Zilei internaționale a copilului din anul acesta, femeile din regiunea noastră au organizat diferite serbări. Din venitul rezultat cu ocazia acestor serbări, au fost confecționate diferite haine și jucării pentru copii.

Cu toate succesele obținute, din experiența de pînă acum s-a dovedit că este necesară o mai stăruitoare preocupare pentru antrenarea femeilor în munca organelor locale ale puterii de stat. De acest lucru trebuie să țină seama comitetele executive ale sfaturilor populare, ca — de pildă — cele din comunele Bata și Căpâlnaș din raionul Lipova, Saravale, raionul Sinicolaul Mare, Fintinele și Mîndruloș din raionul Arad, care manifestă neîncredere în posibilitățile și capacitatea de muncă a

femeilor. Mai sînt în regiune și unele comitete executive raionale și comunale care nu acordă destulă atenție atragerii maselor de femei la diferite acțiuni întreprinse, nu dau atenția cuvenită activizării deputatelor și femeilor în activitatea comisiunilor permanente, comitetelor de stradă și altor forme de activitate obștească.

Un bun prilej de îmbunătățire a muncii femeilor îl constituie alegerile de delegați și comisii de femei care se desfășoară și în orașele și comunele din regiunea noastră.

Alegerile delegatelor de femei se desfășoară cu sprijinul comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale, raionale și comunale, care organizează consfătuiri pentru alegerea delegatelor de femei. A fost numită comisia de femei de pe lîngă sfatul popular regional din care fac parte tovarășele: Lucreția Petruț, Aurelia Vițelaru, Rozalia Popescu, Rozalia Chiș, Aurelia Dehelean, Ana Lupșa, Ileana Czuker, Ecaterina Czukermann, Ecaterina Csipai, Elisabeta Babar, Felicia Cimpan, Elza Toma, Livia Ardelean, Eva Zöllner și Elena Varga.

Apoi, în comuna Chesinț — raionul Lipova — în cele 28 circumscripții electorale au fost organizate 55 de grupe de femei, care și-au ales fiecare cîte o delegată. În comuna Chișineu-Criș, în trei circumscripții electorale, 126 de femei și-au ales delegatele. În comuna Răpsig, din raionul Gurahonț, au fost terminate alegerile de delegați de femei, iar cele 38 de delegați au ales comisia de femei de pe lîngă sfatul popular comunal.

În numai cîteva zile de la începerea alegerilor de delegați și comisii de femei în orașele și comunele din regiunea noastră, au fost alese peste 316 delegați.

Pentru ca alegerile de delegați și comisii de femei din cuprinsul regiunii Arad să se desfășoare la un nivel înalt, comitetele executive ale sfaturilor populare, trăgînd învațămintele din rezultatele muncii vechilor comisii de femei, sînt datorate să sprijine în permanență organizarea consfătuirilor pentru alegerea delegatelor. De asemenea, comitetele executive ale sfaturilor populare au datorită să sprijine noile comisii de femei în alcătuirea planurilor de muncă, avînd la bază sarcinile ce stau în fața organelor locale ale puterii de stat în perioada actuală.

Alegerile delegatelor și a comisiilor de femei constituie pentru organizațiile de partid și comitetele executive ale sfaturilor populare din regiunea noastră un bun prilej de a da un nou avînt inițiativei femeilor. Aceasta va face ca un număr tot mai mare de femei să fie antrenate să participe intens la activitatea sfaturilor populare.

Pe drumul dezvoltării continue a industriei noastre socialiste

Zilele acestea — la 11 iunie — s-au împlinit 6 ani de la împlinirea actului revoluționar al naționalizării, prin care clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea partidului, a smuls din minile capitaliștilor principalele întreprinderi industriale, bancare, de transport și asigurări, trecîndu-le în patrimoniul întregului popor muncitor.

Naționalizarea principalelor întreprinderi a creat în economia națională un puternic sector socialist, dîndu-se astfel o lovitură nimicitoare bazei economice a burgheziei și punînd capăt exploatarea omului de către om în întreprinderile naționalizate. În felul acesta, a început să se realizeze și în țara noastră visul de veacuri al omenirii muncitoare — construirea socialismului, fîurirea unei societăți lipsite de orice exploatare.

În timpul foarte scurt care a trecut de la naționalizare, clasa noastră muncitoare, condusă de partid și bucurîndu-se de prețiosul ajutor primit din partea Uniunii Sovietice, a schimbat cu desăvîrșire înfașășarea industriei. Au fost create și dezvoltate noi ramuri industriale, fabricile vechi au fost reorganizate pe baze noi, utilajul preluat de la capitaliști în cea mai mare parte a fost modernizat. În ultimii 5 ani, volumul producției industriale a crescut

de circa 2,5 ori față de 1938 și de 3,5 ori față de 1948. S-a dezvoltat considerabil industria grea — temelia temelii dezvoltării economice — și în special industria constructoare de mașini. Nu poate să umelească de mîndrie patriotică inimile oamenilor muncii din țara noastră faptul că tot mai multe strunguri, motoare electrice, ringuri, războaie de țesut, utilaj petrolier, tractoare și combine, batoze și alte mașini și mașini-unelte, poartă inscripția „Fabricat în R.P.R.”. Multe întreprinderi din orașul nostru, ca Fabrica de zahăr, „30 Decembrie”, „Flamura roșie”, „I. Ranghel”, etc., au fost înzestrate pentru prima oară cu mașini și utilaj fabricat în țară, majoritatea cu mult superior față de cele aduse din țările capitaliste.

În continuă dezvoltare este industria bunurilor de larg consum, ca urmare tocmai a dezvoltării industriei grele, constructoare de mașini. Ea și-a sporit în ultimii ani capacitatea de producție. În anul regimului de democrație populară s-au construit noi filaturi și țesătorii, fabrici de pline și paste făinoase, de conserve, etc. Numai în orașul nostru, în ultimii ani s-a construit o fabrică de piine, fabrica de conserve „Refacerea”, fabrica de paste făinoase „Mira”, Antrepozitul „Frigorifer”, Fabrica de Produse Lactate.

Ca de la cer la pămînt se deosebește situația economică din țara noastră cu cea existentă azi în țările capitaliste. În aceste țări nu numai că nu se construiesc noi fabrici, dar — datorită politicii de pregătire a războiului și de restrîngere a industriei de pace — își închid mereu porțile noi fabrici și uzine, îngroșîndu-se astfel numărul șomerilor totali și parțiali. În aceste țări se dezvoltă numai acele industrii care au la bază producția de război. Întreaga lor economie se află în preajma unei

noi și profunde crize economice de supraproducție.

În timp ce industria țărilor capitaliste înregistrează pe an ce trece tot mai mari deficite, industria noastră, alături în plin avînt nu numai că n-a înregistrat anul trecut nici un deficit, dar veniturile bugetare provenite de la întreprinderi și organizații economice au crescut în anul 1953 față de 1952 cu aproape 18 la sută.

Insușeșită de succesele obținute în cei 6 ani de după naționalizare, clasa noastră muncitoare, împreună cu întregul popor muncitor, merg spre noi victorii în dezvoltarea economiei naționale și în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. Plenara C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953 a trasat un adevărat program care a îndreptat cursul politicii economice spre dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei naționale. Dezvoltînd și pe mai departe industria grea, partidul și guvernul îndreaptă eforturile întregului popor spre lichidarea rămănerii în urmă a industriei ușoare și a agriculturii.

Poporul muncitor din țara noastră însușește de realizările obținute în cei 6 ani ce s-au scurs de la naționalizare, își sporește continuu eforturile pentru dezvoltarea economiei naționale și îmbunătățirea nivelului de trai al oamenilor muncii.

PAȘCUTINA CULTURALĂ

RECENZIE

Theodore Dreiser: „O tragedie americană”

(E. S. P. L. A. — 1954)

Multe tone de cerneală s-au risipit pentru a crea legenda (ării cu „șanse egale”, a țării unde oricine poate sui pe cele mai înalte trepte sociale, unde orice văsuitor de ghiete sau vinzător de ziare poate ajunge în rândul miliardarilor americani, regi neînronați ai finanței, cîntați de alții scribi bine plătiți.

Această perdenă de minciuni își are însă rostul ei bine precizat, acela de a ascunde adevărul vieții reale din societatea americană, de a trece sub tăcere vultul prăpastiei ce se adâncește cu fiecare zi între acei care au totul și cei cărora le lipsește și plina zilnică, între luxul și putregaiul celor de sus și mizeria și îndărărea celor de jos, „din subsolurile societății”, cum spunea Jack London. Această prăpastie a apărut evidentă pînă la obsesie scriitorilor cinstiți care au vizitat America. Dickens, Gorki, Shaw, Maiakovski, au fost adine mișcați de zguduitoră dramă a vieții cotidiene în care se zbate omul simplu american.

Realitatea societății americane e alta de cît cea trimbată de „scriitorii” plătiți ai burgheziei. Pentru a zugrăvi această viață, pentru a căuta căile de ieșire din prăpastia în care marii financiari cufundă zi de zi trudnicul popor american, scriitorii americani progresiști s-au apropiat mai mult de structura reală a vieții, de conflictele și contradicțiile ce o zguduie din temelie, s-au apropiat mai mult de suferințele și năzuințele maselor, arătînd, atît cît le îngăduiau condițiile epocii respective, care este adevărata față a societății americane. Whitman, Twain, London, Fast și alți scriitori fac cunoscută cauza întregului tragism al marilor mase de muncitori îngroziți de spectrul șomajului, al fermierilor săraci, în glodați pînă peste cap în datorii. Din ce în ce mai clar se vede din operele lor că rezolvarea integrală a conflictelor nu poate fi atinsă decît prin lupta socială de înălturare a jugului exploatarei. Pe această linie se dezvoltă și opera marelui scriitor realist Dreiser.

Ridicat dintr-o familie încercată de nevoi, a unor emigranți germani, Theodore Dreiser a gustat amarul vieții din orînduirea în care traiul multor milioane de oameni sărmani este apăsător pînă la zdrobire, pentru a crea huzurul celor bogați. Ca ziarist, cîndînd prin diferite orașe ale Americii, vizitînd diferite fabrici, el a cunoscut repede și viața de huzur a magnatilor și suferințele celor mulți. Și-a dat repede seama însă că despre aceasta nu poate scrie în gazetele stăpînite de bancheri și, plin de dezgust, a părăsit jurnalismul. El s-a dedicat literaturii din care a făcut o tribună pentru demascarea întregii drame a vieții americane de fiecare zi. Cunoașterea profundă a societății în care trăia, apropierea tot mai strînsă cu masele muncitoare i-au in-

găduit de timpuriu înțelegerea realității sociale. Operele sale literare arată de la început că sub faimoasa cortină pe care e zugrăvită „prosperitatea”, se zbuguie și singurează un popor harnic, condamnat la mizerie.

La început, scriitorul revoltat de nedreptatea socială, nu a putut să întrevadă și căile de rezolvare a situației, personajele sale sînt ori pervertite, ori strivite de societatea burgheză. Treplat, treplat însă, prin apropierea tot mai strînsă cu mișcarea de eliberare a maselor, primind lumina răsîndită în lume de Revoluția Socialistă din Octombrie, cunoscînd realizările din Tîra Sovietelor pe care o vizitează în 1927, Dreiser își dă seama tot mai bine că eliberarea maselor poate fi cîștigată numai prin lupta acestora. El se alătură acestei lupte, ia parte la ea, scriind pentru apărarea și îmbărbătarea muncitorilor pînă ce în 1944 ajunge, firese, în rîndurile Partidului Comunist, integrîndu-se în lupta deschisă, neclintită, împotriva fascismului. Viața lui de sbucium și de luptă s-a sfîrșit în 1953.

Romanul său „O tragedie americană”, tipărit în 1925, cunoscut în multe dintre țările lumii, a apărut de curînd și în librăriile noastre în traducere românească, în colecția „Clasicii literaturii universale”. În el este cuprinsă povestea putrezirii treplate a caracterului lui Clyde Griffiths, venit în contact cu viața și moravurile burgheziei, povestea drumului înfierat de crimă al tînărului american ce și-a însușit întregul fel de a gîndi al clasei stăpînitoare, clasa care îl strîvește însă pentru că nu a reușit să-și însușească și elementul în care stă forța ei: averea. Pornit de jos, plin de ambiții și orgoliu, intrat în rîndul micilor burghezi la funcționării, el este atras de mirajul obsedant al spectacolului vieții luxoase a bogaților, viață către care se îndreaptă, călînd în picioare și ultimele atribute ale umanității. După ce avusese o legătură dîșă destul de departe cu o fată de condiție socială modestă — Roberta Alden, muncitoare la fabrica de gulere — el reușește să cucerească inima unei fete bogate, Sondra Finchley, prin care tințește să ajungă în lumea acestora. Pentru a nu fi stînjinit în drumul său de parvenire, nu se dă în lături de la crimă, provocînd moartea Robertei pentru a se scîpa de ea. Această crimă și-o ispășește însă, tras la răspundere de orînduirea socială în care voia să troneze.

Dacă ar fi reușit să ajungă în rîndul stăpînitorilor de capitaluri, ar fi devenit și el, ca toți magnatii, ocrotit de justiția americană. La proces judecătoria ezită să-l condamne, nu pentru că el nu sînt sigur de vinovăția sa, ci pentru că nu aveau, la început, certitudinea originii sale sociale și se temeau ca nu cumva să fie vreun vîlăsar al unei familii avute.

Scrie cu talent, romanul „O tragedie americană” zugrăvește realist, plastic și convingător întreaga frămîntare a vieții americane, măcinată de contradicții izvorite din marea nedreptate socială pe care o constituie azi orînduirea capitalistă. Se vede și aici, ca în toată opera lui Dreiser, sfidarea bunului simț și a demnității umane de către viața descompusă a păturii înăvuite din sudoarea și singele celor mulți, alături de suferințele, de mizeria milioanele de oameni ai muncii roșiți de puterea ucigașă a capitalului.

Tema principală a romanului o constituie tocmai influența nefastă, degradantă a capitalismului asupra ființei umane.

Cartea lui Dreiser constituie prin aceasta un rechizitoriu al tuturor nedreptăților societății capitaliste, ajunsă în stadiul imperialist. Ea arată viața lui Clyde Griffiths din Kansas City — alături cu viețile celor cu care vine el în atingere. Se vede clar însă, că viețile multor tineri americani sînt asemănătoare celei a lui Clyde, că și el ca și ceilalți eroi ai romanului trăiesc aceeași viață în toate orașele Americii, pentru că asupra lor acționează aceeași condiții sociale. Acțiunea romanului se petrece într-un timp dat, într-un anumit oraș, dar ea poate avea loc în orice alt oraș de peste ocean și astfel de fapte vor continua să se petreacă acolo atîta vreme cît vor exista condițiile sociale care le generează, atîta vreme cît o mînă de exploatare ci se tăvălește în mocirla putrezi „morale” burgheze, continuă să-și însușească rodul trudei masele muncitoare. Această forță de generalizare ce se degajă din opera lui Dreiser își are originea în marea putere de tipizare a acestuia, în alegerea și prezentarea viguroasă a esențialului. În eroii „Tragediei americane” trăiesc cei ce ocupă poziția socială a acestora, toți cei strînsi cu funia al cărui capăt se află în mîna bancherului american.

De la scrierea acestei cărți au trecut ani în care caracterele societății americane nu s-au schimbat, ci s-au accentuat și mai mult, prăpastia între cei puțin auși și cei mulți opri-mați, s-a adîncit mereu. În acești ani putreziciunea moralei burgheze, sintetizată în formula „modului de viață american”, a măcinat și mai mult societatea americană, ajungînd la un total dispreț față de om, la adoptarea fascismului ca doctrină social-politică. Romanul lui Dreiser constituie, pe această linie, un avertisment adresat poporului american, căruia îi arată primejdiiile ce-l pîndesc, dezvăluindu-i temeiurile sociale ale acestei primejdii.

Romanul „O tragedie americană” al lui Theodore Dreiser, scriitorul-cetățean, se situează astfel pe drumul adevăratei literaturi a țării sale. P. Neicu

Doi prieteni

În dimineața aceea, cînd era pe sfîrșite mîturatul și stropitul străzilor din Arad, cînd trecătorii încă puțin la număr se îndreptau grăbiți încotro îi minau treburile, pe bulevard trecea un grup gîlăgios de elevi ai Școlii medii textile. Discutînd cu apîndere; adesea vorbeau toți deodată. Doi dintre ei rămăseră mai în urmă. Erau doi buni prieteni, din anul trei, care nu se despart niciodată, Ion Cilba și Corneliu Pribac.

— Anul trecut n-am știut așa bine la limba rusă, — spuse Cilba. Profesoră era mereu nemulțumită de răspunsurile pe care i le dădeam în timpul lecțiilor.

— Asta era anul trecut. Acum... — Tu m-ai ajutat mult, m-ai făcut să înțeleg bine fiecare lecție de gramatică și nu mi-e teamă să dau acest examen.

Colegul său Pribac se uită la el și nu mai zise nimic. Era și el mulțumit, dar nu pentru că îl lăuda colegul său. Se bucura mai ales de succesul acestuia în biruica greutăților la învățarea limbii ruse.

Ajunseră la școală. Acolo îi întâmpinară alți colegi de-ai lor. Și aceștia vorbeau despre examen în timp ce se îndreptau cu toții spre sala de clasă. Unii încă mai repetau cîte o lecție la care li se părea că nu sînt destul de bine pregătiți. Curînd sosi profesora și în clasă a rămas doar o serie de șase elevi, printre care și Cilba. Cîta emoție înainte de a și descre ce o să vorbească. Inima li se strîngea, pregătindu-se pară pentru un salt. Pe rînd s-au apropiat fiecare și au tras foile pe care erau scrise subiectele. Iată-l pe Cilba mergînd spre catedră. În fața lui sînt o mulțime de hîrtii albe, dreptunghiulare. Prin nimic nu se deosebește una de alta, toate sînt la fel. Pe care să o alegă?

— Pe asta o iau — își spuse el scoțînd un bileț de la mijloc. Îndreptîndu-se încet spre bancă, începu să citească în gînd: „Vasilie Roaită—voprosi”. În romînește asta ar fi „Vasilie Roaită—întrebări”, șopti el. S-a așezat în bancă, s-a gîndit puțin și începu să scrie pe o foaie mică de hîrtie. La fel au făcut toți cei șase care se aflau în sală.

— Cine vrea să răspundă? — Eu, spuse Cilba. Am pe bileț „Vasilie Roaită” de cîlit tradus și întrebări, iar la gramatică despre declinarea substantivelor.

— Începe, tovarășe Cilba, dacă ești gata, îi spuse profesora.

Elevul își fixă cartea în față și

începu. Parcă îi tremura vocea, dar și-a revenit repede. Cu siguranță în glas, cu intonație din ce în ce mai expresivă, elevul continua să citească bucata din carte.

— De-ajuns, tradu.

Elevul aruncă privirea spre titlu și începu să răspundă limpede, curgător: „Vasilie Roaită—luptător pentru libertate. Era o dimineață friguroasă de februarie a anului 1933. Pe o stradă a Bucureștiului, mergea repede un tînar. El avea 19 ani și făcea lui a păstrat prospețimea copilărească, dar fruntea încruntată și privirea hotărîră vorbește despre ceea ce a suportat el”.

— Bine, de-ajuns.

Urmează apoi o serie de întrebări și răspunsuri în limba rusă, despre viața lui Vasilie Roaită, despre luptele celerștilor, despre moartea eroică a tînărului muncitor. Cilba se simțea din ce în ce mai sigur, răspunsurile lui erau tot mai precise. Se auzeau distinct prin usa sălii de clasă în dosul căreia alți elevi asteptau să le vină rîndul la examen. Printre ei, Corneliu Pribac asculta cu atenție cum răspunde colegul său. Era mulțumit că l-a putut ajuta și pe el, ca pe mulți alții. De ajutorul lui s-a bucurat și elevul Bibiri care a reușit să treacă examenul de limba rusă, deși era destul de slab cu o lună înainte de examen.

— Începe gramatical, auzi deodată Pribac vocea profesoarei dinăuntru. Aceasta era o chestiune mare grea pentru Cilba, dar tot o să răspundă el.

— Ce numim substantiv?

— Elevul se uită cînd la profesora, cînd la tablă. Nu-și amintea cuvîntul care definește — în limba rusă — această parte de cuvînt. Știa că se află în prima lecție din gramatica semestrului al doilea A recitî el această lecție dar iată tot a uitat. Profesora însă interveni cu o nouă întrebare care-l scoase din incurșătură.

— Spune-mi de cîte declinări sînt substantivele în limba rusă?

— În limba rusă, substantivele au trei declinări, răspunde sigur elevul. În declinarea întâia sînt substantivele de genul feminin terminate în a și ia.

— Răspunsurile lui erau clare, precise, dovedind o însușire conștientă a materiei parcurse în cursul anului.

— Bine, tovarășe Cilba, poți pleca. Ieși repede afară. Nici nu și-a dat seama cum a ajuns în brațele prietenului său. Bucuria succesului îi îmbătase pe amîndoi.

Șt. Neamțu

Succese în creație ale pictorilor chinezi

În anii de după eliberare, pictorii chinezi au desfășurat o luptă susținută pentru ogîndirea realității a vieții poporului și a transformărilor importante care au loc în prezent în această țară.

În ultimul timp, ei au creat o serie întregă de opere care corespund înaltelor cerințe ale artei realiste. Gu Iuan, cunoscut pictor-grafician chinez, a creat o serie de opere despre orașul Pekin, printre care „Iarna la Beihai” și „Dimineața în capitală”. Ian Han, un alt cunoscut pictor-grafician, și-a consacrat operele din domeniul graficii în culori, vieții poporului coreean și prieteniei crescînde dintre oamenii muncii din Coreea și China. Van Si-jo, după ce a vizitat numeroase sate din provincia Hebei, a început să lucreze la o serie de tablouri din viața țărănilor. Dun Si-ven, autorul cunoscutului tablou „Proclamarea Republicii Populare Chineze”, se află în provincia Sikan unde strînge materiale pentru noile sale tablouri. Alți maeștri ai artei lucrează în prezent la noi opere consacrate construcției industriale și transformărilor ce au loc în viața satului chinez.

Caricaturiștii chinezi obțin succese importante. În desenele lor de un înalt nivel artistic și ideologic, ei bîcuiesc greșeli înregistrate în viața de fiecare zi, bîcuiesc cu energie pe noii pretendenți la dominația mondială — pe imperialiștii americani și pe lăchii lor.

Pictorii chinezi organizează cu regularitate expoziții în care prezintă noile lor opere. Pentru anul acesta se proiectează organizarea unei expoziții cu tablouri de Ti Bai-si, unul din cei mai vechi maeștri ai Chinei, a unei expoziții de opere grafice și o expoziție de tablouri pictate de muncitorii din Pekin și „Sanhai. Totodată va fi organizată Expoziția de pictură pe întreaga Chină, la care vor fi prezentate cele mai bune opere ale diferitelor genuri de artă plastică.

Spectacolul ansamblului de cîntece și dansuri al C. C. S.

Ansamblul de cîntece și dansuri al Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. (Laureat al Premiului de Stat) va prezenta un program de cîntece și dansuri în orașul nostru, în ziua de 15 iunie a. c., orele 20,30.

Spectacolul va fi dat pe stadionul „Locomotiva”.

Biletele se găsesc în vînzare la toate comitetele de întreprindere.

În caz de timp nefavorabil, spectacolul va fi dat în sala clubului „30 Decembrie”.

Concursul de creație populară

În cîntecul celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre de către Armata Sovietică și a 10 ani de la înființarea A.R.L.U.S.-ului, numeroși oameni ai muncii de la orașe și sate se pregătesc pentru a participa la concursul de creație populară cu lema: „Prietenia romîno-sovietică”.

În această direcție s-au organizat peste 180 comisii de coordonare în întreprinderi, cooperative meșteșugărești, comune și sate, ca, de pildă, la Depoul de locomotive C.F.R. Arad, uzinele textile „30 Decembrie”,

„Tricolor roșu”, cooperativa „Precizia”, cooperativa „Voința”, cooperativa „Artez”, comuna Grăniceri din raionul Criș, Horia din raionul Arad, Ineu, Sicula și Seleuș din raionul Ineu, Pesac, Comloșul Mic și Saravale din raionul Sînicolaul Mare, etc.

În urma activității depusă de comisii, în multe întreprinderi și comune s-au luat diferite angajamente de a participa la concurs. Astfel, uzinele „30 Decembrie” vor participa la acest concurs cu o față de ma-

să și alte cusături, cooperativa „Artez” va participa cu diferite broderii, etc.

Mai mulți colectiviști din comuna Horia, raionul Arad, printre care tov. Ioan Ardelean, s-au angajat a participa la concurs cu sculpturi în os, picturi în acuarele, broderii, etc. De asemenea în comuna Grăniceri, comisia — în numele mai multor țărani muncitori — și-a luat angajamentul de a participa la concurs cu diferite țesături în lînă și a chemat la întrecere în această privință toate comunele din regiune.

V. G. Belinski - întemeietor al criticii literare ruse

Belinski este cunoscut marelui public mai ales în calitate de critic literar.

Intr-adevăr, în ansamblul preocupărilor lui Belinski critica literară a ocupat un rol primordial.

Analizînd cu un deosebit simț de pîndurere cele mai valoroase opere ale scriitorilor contemporani, Belinski a lăsat nu numai admirabile modele de critică literară, dar a îndrumat și a format gustul cititorilor pentru justa înțelegere și prețuire a literaturii.

Pînă la Belinski nu se poate vorbi de o adevărată critică literară. Încercările critice anterioare lui, se caracterizează prin dogmatism, formalism și superficialitate.

Lipsită de autoritate, critica literară pînă la Belinski nu putea să reprezinte așa dar o forță ideologică, în stare să îndrume literatura pe calea unei juste dezvoltări.

Abseța criticii se făcea cu atît mai resimțită cu cît în literatura rusă apăruseră opere de certă valoare, ca cele ale lui Pușchin, Crilov, Derjavin, Fonvizin sau Griboedov, care așteptau confirmarea, iar pe de altă parte era nevoie de intervenția viguroasă a unei critici literare care să condamne literatura pseudoromantică și pseudopatriotică — literatură lipsită de orice valoare.

Apariția lui Belinski s-a impus de

la început în domeniul culturii ruse sub diverse planuri: ca filozof, critic și publicist.

Epoca în care a trăit îi oferea tabloul unei mai dezgustătoare exploatare la care era supus poporul.

Continuator al tradițiilor progresiste ale lui Radicev și ale decembriștilor, Belinski poate fi socotit pe drept cuvînt adevăratul întemeietor al criticii literare ruse.

Atașîndu-se poporului care gemea sub cnulul apăsării țariste, Belinski se va situa de la început pe poziții democrat-revoluționare — poziții pe care le va apăra pînă la capătul scurtei sale vieți.

V. I. Lenin — subliniind trăsăturile politico-sociale ale operii marelui critic, îl caracteriza pe Belinski drept „premergătorul înălturării definitive a nobililor de către raznoicinii din mișcarea noastră de eliberare... încă în timpul iobăgiei”.

Dragostea nemăsurată față de poporul rus, înțelegerea largă față de durerea acestuia, lupta nemiloasă de pe cele mai progresiste poziții împotriva țarismului și a exploatarei feudale precum și înaltul sentiment patriotic, care a călăuzit întreaga sa activitate — iată cîrele politice și literare ale lui Belinski, pe care îl vor continua și dezvolta urmașii ca Dobroslubov, Cernîșevski, Sallicov-

Scedrin, culminînd cu criticii marxisti de la începutul secolului XX.

V. G. Belinski s-a născut în 1811 în orașul Sveaborg dintr-o familie de medici.

După terminarea gimnaziului se înscrie în 1829 ca student al universității din Moscova.

Prima sa încercare literară, drama „Dmitrii Kalinin” scrisă sub influența lui Radicev și a ideilor decembriștilor, este un puternic protest împotriva societății feudale.

Supusă cenzurii oficiale, ea nu numai că nu a obținut învîntarea tipăririi, dar a avut urmări mai grave, care au dus la excluderea tînărului Belinski din universitate.

Pentru a-și asigura existența, Belinski este silit să înfrunte cele mai umilitoare greutăți de ordin material. Mai tirziu va deveni redactor la revistele „Telescop” și „Molva” unde-și va publica primul studiu de critică literară intitulat „Reverii literare”.

Articolele din „Sovremennic”, precum și studiile consacrate lui Pușchin, Lermontov, Gogol și alții, au rămas adevărate modele de erudiție și analiză literară.

Parcîndu-se drumul de la idealism la materialism, Belinski pune bazele esteticii materialiste ruse.

În această evoluție Belinski a avut de împlinit greutăți mari —

urma ale vechii filozofii idealiste care se resimțeau în articolele de început.

Anul 1840 — cînd Belinski se va muta de la Moscova la Petersburg — marchează trecerea definitivă a marelui critic pe pozițiile materialismului. Faptul își găsește explicația în ascuțirea luptei de clasă în perioada anilor 1839—1840 atît pe plan național, prin creșterea revoltei țărănești, cît și pe plan internațional, cînd Europa trăia clocotul frîmintărilor care aveau să anunte furtuna revoluționară din 1848.

În acest sens nu mai sînt surprinzătoare reflecțiile lui Belinski asupra literaturii pe care o consideră o ogîndire a realității sociale.

„Literatura — spune Belinski — trebuie să fie o expresie a vieții sociale; societatea este aceea care dă viață literaturii”.

Adept al principiului realist în literatură, definind arta ca „gîndire în imagini”, Belinski arată că scriitorul nu trebuie să se rezume numai la simpla descriere a realității; scriitorul trebuie să-și precizeze și atitudinea față de realitate.

Subliniind valoarea realistă a creației artistice a lui Pușchin, Belinski afirma despre acesta că este un mare „poet al realității”. Demn de remarcă este studiul lui Belinski asupra poemului „Evgheni Oneghin”, pe care îl consideră drept „un tablou poetic al societății ruse într-unul dintre cele mai interesante momente ale dezvoltării sale”.

Pe Gogol îl considera reprezentantul cel mai de seamă al curentului realist. Confirmînd talentul acestuia în studiu, „Nuvela rusă și despre nuvelile domnului Gogol”, analizînd cu un rar simț de analiză cea mai importantă operă a lui Gogol, „Suflete moarte” — despre care afirma că este un adevărat act de acuzare al sistemului iobăgîst, Belinski nu numai că sesiza forța de demascare a realismului lui Gogol, dar arăta importanța socială și istorică a operelor marelui scriitor, dînd totodată și cea mai crîncenă lovitură criticii reacționare.

Totuși, mai tirziu, Gogol a alunecat spre misticism — atitudine manifestată în cartea „Fragmente alese din corespondența cu prietenii” — carte în care Gogol își renega întregul crez. Belinski n-a înfrînt să stigmatizeze cu toată hotărîrea noua orientare a scriitorului în cunoscuta sa „Scrisoare către Gogol”.

Unul din marile merite ale lui Belinski este acela de a fi rezolvat în mod principal, de pe poziții democrat-revoluționare, problema tendinței în artă, luînd atitudinea împotriva „artei pentru artă”.

La fel, problema realismului în artă este strîns legată la Belinski de cea a tipicului și, în acest sens, prețuia deosebit de mult creațiile lui Gogol — al cărui eroi sînt tipuri prin excelență.

Luînd pentru o literatură realist-

ă pătrunsă de un adînc sentiment patriotic, Belinski a condamnat cosmopolitismul — tendință manifestată în artă de adepții claselor dominante pe care îi considera drept „vagoni fără pașaport prin lume”.

Așa dar, estetica democrat-revoluționară a lui Belinski era axată pe caracterul național-popular al literaturii, caracter care trebuie să se ogîndească în creația artistică a oricărui scriitor.

Tocmai din această cauză îl considera Belinski scriitor „național” pe Crilov și în deosebi pe Pușchin al cărui „Evgheni Oneghin” îl caracteriza drept „prima operă cu devărat artistică și națională”.

Nu mai puțin favorabile erau precierile lui Belinski despre Lermontov — „poetul cu sufletul rus, în care trăiește trecutul și prezentul vieții ruse”.

În condițiile istorice în care a trăit și a luptat Belinski erau întregi unele imprecizii în aprecierea diferitelor fenomene literare (Ne referim în special la subaprecierea liricii politice și a prozei Pușchin).

Cu toate că a trăit într-o epocă întunecată, Belinski nu și-a pierdut nicodată încrederea în viitorul minos al patriei și al poporului pe care l-a iubit și de mult și-a lăsat tru care și-a jefit anii puștin și vieții.

Gh. M. Ciobanu

VIAȚA DE PARTID

Pregătirea convorbirilor de sfârșit de an, în atenția organizației de bază

În cercurile și cursurile din cadrul învățământului de partid de la orașe se desfășoară în momentul de față o activitate intensă în vederea pregătirii încheierii anului școlar. Comitetul orașenesc de partid dovedește preocupare față de această problemă. De curând la cabinetul de partid au fost pregătite propagandistii de la cursurile serale și cercurile de studiere a Istoriei P.C.U.S. asupra felului cum trebuie pregătită încheierea anului școlar în învățământul de partid, și cum să decurgă discuțiile în cadrul convorbirilor ce vor avea loc.

Organizațiile de bază, au fost de asemenea îndrumate să sprijine activ organizarea și desfășurarea convorbirilor de încheierea anului școlar în învățământul de partid.

Organizația de bază de la fabrica de zahăr desfășoară o activitate rodnică în această direcție. Aici, în tot timpul anului s-a pus un accent deosebit de către organizația de bază pe buna funcționare a celor trei cercuri de studiere a Istoriei P.C.U.S. și a cursului seral. Periodic în adunarea generală a organizației de bază a fost analizat felul cum se desfășoară învățământul în cercuri și cursuri, luându-se măsuri concrete pentru îmbunătățirea unor deficiențe. Printre altele s-a luat hotărârea, în una din adunările organizației de bază pe la începutul anului școlar, ca membrii biroului organizației de bază să stea de vorbă cu acei tovarăși care lipseau nemotivat, chiar a doua zi după ținerea lecțiilor și convorbirilor. Această hotărâre a fost îndeplinită de către biroul organizației de bază. În urma acestui fapt s-a ajuns ca, în timpul anului, să nu lipsească nemotivat de la cercuri și cursuri nici un cursant. De asemenea, pentru fiecare cerc și curs a fost numit de către organizația de bază un tovarăș care să anunțe cursanții din timp despre predarea lecțiilor și ținerea convorbirilor, să se intereseze ca localul unde urmează să se țină cursul să fie pregătit, etc.

Biroul organizației de bază a pus pe primul plan calitatea învățământului de partid. În acest scop propagandistii Toth Mihai, Tozony Cornel, Monai Elemer și Regeci Emeric au fost îndrumați să participe cu regularitate la seminariile de pregătire a propagandistilor la cabinetul de

partid. Tov. Tozony Cornel, de pildă, n-a lipsit niciodată de la începutul anului și până în prezent de la aceste seminarii.

Ca urmare a acestui fapt, propagandistii, pe baza indicațiilor primite, și-au întocmit planurile de expunere și de ținere a convorbirilor din timp.

Membrii biroului organizației de bază au fost repartizați la câte un cerc sau curs. Ei au controlat de asemenea felul cum propagandistii și-au întocmit planurile de expunere, dându-le indicații ca atât la predare cât și în cadrul convorbirilor să lege problemele teoretice de sarcinile practice ce stau în fața organizației de bază în fabrică. Datorită acestui fapt, cursanții ca: Buștea Carol, Torikos Emeric, David Ștefan, Laczki Ioan, Dragoman Ioan, Finszter Ioan, Schragner Francisc și alții, care sînt printre primii la învățătură, sînt și fruntași în muncă.

Acum, în vederea convorbirilor de sfârșit de an, toate problemele au fost date fiecărui cursant pentru a le studia și pentru a se putea pregăti temeinic în vederea dezbaterii lor în cadrul convorbirilor. Totodată, s-a adus la cunoștința cursanților zilele în care urmează să aibă loc convorbirile de sfârșit de an.

Îndrumați de biroul organizației de bază, propagandistii stau de vorbă individual cu fiecare cursant, în special cu cei mai slabi la învățătură, asupra problemelor ce urmează a fi discutate. În același timp ei controlează și ajută pe cursanți să-și pună la punct caietele de conspecte, indicându-le materialul bibliografic.

Tempul care a mai rămas până la încheierea anului școlar în învățământul de partid este scurt. Sarcina organizațiilor de partid de la orașe, a propagandistilor și a tuturor membrilor și membrilor de partid încadrați, în diferite cercuri și cursuri ale învățământului de partid este de a folosi din plin acest timp în vederea pregătirii convorbirilor de sfârșit de an, luînd cu toată hotărârea împotriva lipsei de exigență față de conținutul propagandei.

Însoțirea ideologiei marxism-leninismului va mări puterea de muncă a cursanților și aceștia vor îndeplini cu mai mult succes sarcinile ce le revin în lupta pentru construirea socialismului și apărarea păcii.

În deschiderea acestei întîlniri, are loc meciul de juniori dintre Flamura roșie UTA—Locomotiva Timișoara, desfășurat în cadrul campionatului republican de juniori.

Azi, pe stadionul „30 Decembrie”

Meciul de fotbal Flamura roșie UTA—Locomotiva Timișoara

Turul campionatului de categoria A la fotbal se apropie de sfârșit. Ultimele întîlniri promise a fi foarte disputate.

Astăzi, la orele 17.30, pe stadionul „30 Decembrie”, echipa Flamura roșie UTA—fruntașă clasamentului categoriei A—va întîlni echipa Locomotiva Timișoara.

Formația, textiliștilor arădani va trebui să depună eforturi serioase în vederea cuceririi victoriei, spre a-și menține locul de frumusețe în clasament. Se știe că, până în prezent, în acest an Flamura roșie UTA a câștigat toate întîlnirile pe terenul propriu. Forma bună manifestată de echipă în tot decursul turului categoriei A o prezintă drept favorită în întrecerea de astăzi.

Nu trebuie uitat însă că în ultimele etape un rol important în desfășu-

rarea campionatului l-a avut Locomotiva Timișoara, care a câștigat trei meciuri cu categoricul scor de 5:0. Jucătorii de la Locomotiva Timișoara au căpătat coeziunea necesară unei echipe de fotbal de categoria A, fiind în prezent un adversar dificil pentru orice formație din această categorie.

Echipa Flamura roșie UTA și — în special — cei cinci înaintași, trebuie să dea un randament sporit față de cel arătat pînă acum, în direcția organizării acțiunilor spre finalitate. O mai bună precizie în șut a atacanților echipei arădane, le poate asigura victoria în această întîlnire importantă.

În deschiderea acestei întîlniri, are loc meciul de juniori dintre Flamura roșie UTA—Locomotiva Timișoara, desfășurat în cadrul campionatului republican de juniori.

Închiderea anului de învățămînt pentru asesorii populari din raionul Arad

Știința sovietică ne învață că una dintre cele mai importante condițiuni pentru construirea vieții noi este ordinea și respectarea strictă a legii de către toate instituțiile și organizațiile, ca și de toți cetățenii statului.

Una din cele mai importante pîrgii ale statului, care asigură respectarea legilor, este justiția.

Prin reforma din 1948, cînd au fost introduse asesorii populari, s-a imprimat activității justiției caracterul popular corespunzător caracterului popular al statului.

Asesorii populari, prin conștiința lor de clasă, prin contactul nemijlocit cu realitățile vieții, aduc în justiție mentalitatea populară, exprimă simțul lor de dreptate și aduc vigilența revoluționară, contribuind astfel ca activitatea justiției noastre să se desfășoare în conformitate cu sarcinile care îi revin. Preocupat de îmbogățirea cunoștințelor asesorilor populari în scopul de a-și înarma cu cunoștințele juridice strict necesare exercitării funcțiunii lor, Ministerul Justiției a organizat un curs de un an, cu predarea de lecții și seminarii asupra materialului necesar.

Acest curs a început în septembrie 1953 și a fost organizat în raionul Arad pe trei centre: Arad, Pecica și Pincola, la care au fost repartizați toți cei 119 asessori aleși pe raion. Deși frecvența asesorilor la aceste cursuri nu s-a putut realiza în întregime, — din motive, altele subiective și obiective — totuși aceste cursuri au contribuit mult la ridicarea nivelului lor cultural și îmbogățirea cunoștințelor necesare pentru exercitarea funcțiunii de asesor.

În ziua de 6 iunie a. c., într-un cadru festiv, a avut loc în toate centrele închiderea cursului care s-a făcut printr-o seminarizare recapitulativă a întregului material parcurs.

La această seminarizare asesorii care au frecventat regulat cursul, au dovedit, prin răspunsurile lor precise, clare și hotărîte, că înțeleg chemarea oamenilor muncii, care i-au ales ca reprezentanți ai lor în justiția noastră nouă. Dintre cei care s-au remarcat prin frecvența regulată la cursuri și însușirea lecțiilor predate, menționăm pe asesorii Pavel Selejan, colectivist din Sîrja, Jenei Alexandru, muncitor calificat la întreprinderea „Răsăritul” din Pincola, Todor Dragoș, lucrător la cooperativă croitorilor Pecica, Matei Rolonyi colectivist din Rovine, Josif Todor și Nicolae Herman colectivisti din Șagul și Tigu Liviu, colectivisti din Rovine.

Nu putem face aceiași mențiuni despre asesorii: Ioan Halasi, Elisabeta Leștan, Ștefan Mészáros, Olga Dan, Irina Imre, Andrei Bakos și alții, cari s-au prezentat doar la deschiderea și închiderea cursului, neglijînd frecvența și însușirea materialului predat.

Introducerea asesorilor populari în compunerea instanțelor judecătorești trebuie privită de aceștia cu o atenție deosebită, masele exprimîndu-și încrederea că prezența acestora în tribunalele populare, alături de judecătorii de carieră, va contribui la întărirea justiției populare, la apărarea și consolidarea păcii.

AGROTEHNICA PORUMBULUI

Cultura porumbului ocupă în anul acesta o suprafață mult mai mare ca în anii trecuți. Condițiile climatice din primăvara acestui an (temperatura scăzută și cantitățile mari de precipitații atmosferice, căzute, lipsa de suficientă lumină solară, cerul fiind mai mult acoperit de nori) au favorizat creșterea și dezvoltarea rapidă a buruienilor și au împiedicat vegetația normală a porumbului.

Pentru a crea condițiile cele mai favorabile creșterii și dezvoltării plantelor de porumb trebuie să aplicăm fără întârziere măsurile agrotehnice corespunzătoare acestei culturi și în acest fel să asigurăm obținerea unor recolte sporite în acest an.

Agrotehnica culturii porumbului constă din mai multe lucrări care trebuie executate atunci cînd plantele le cer. Cele mai importante lucrări agrotehnice care urmează a se executa în culturile de porumb sînt:

Prășila l-a. Îndată ce porumbul a răsărit și terenul prinde scoarță sau răsar buruieni se face prima prășila la adîncimea de 8—10 cm. Prășila l-a la porumb este hotărîtoare. Dacă această lucrare nu se execută la timp și cu respectarea regulilor agrotehnice, producția nu numai că va scădea, dar poate fi compromisă.

Dacă crusta care se formează la suprafața solului și buruienile nu sînt distruse la timp, ele înăbușe plantele de porumb, care se îngălbenește, îmbătrînesc înainte de vreme.

De aceea, prășila l-a trebuie să se dea o importanță deosebită și să fie executată în timpul cel mai scurt după răsărirea plantelor de porumb.

Completerea golurilor. Odată cu prășila l-a trebuie să se facă și completarea lipsurilor pentru a nu rămîne goluri, adică suprafețe de teren nefolosite. Completerea golurilor și în special în culturile de porumb care s-au semănat în cuiburi așezate în pătrat are o deosebită însemnătate pentru a obține recolte sporite. Prin completarea lipsurilor, asigurăm desimea normală a plantelor pe m.p. și la hectar.

Rîritul culturilor de porumb. Atunci cînd plantele de porumb ajung la 3—4 frunze trebuie făcut rîritul. Rîritul este o lucrare de cea mai mare răspundere în cultura acestei plante prețioase. Prin executarea rîritului trebuie să asigurăm fiecărei plante suprafața de hrănire și spațiul de vegetație cele mai potrivite. Dacă se lasă cultura prea rară sau prea densă se reduce cu mult producția.

La porumbul cu portul mic cum sînt soiurile: dînt de cal, dobrogean, etc., semănat la 80 cm. între rînduri trebuie să lăsăm distanța între plante pe rînd de 50 cm. pentru a asigura 25.000 plante la ha. sau din loc în loc 2—3 plante la m.p.

La porumbul cu portul mijlociu cum sînt soiurile: portocaliu, bănelean, de Arieș, semănat la distanță între rînduri de 70 cm., trebuie să lăsăm distanța între plante de rînd de 50 cm pentru a asigura un număr de

28.000 plante la hectar, adică 3 plante la m.p.

La porumbul cu portul mic cum sînt soiurile: hingăreș, scorumnic, galben timpuriu, semănat la 50 cm. între rînduri, trebuie să lăsăm distanța de 50 cm. pe rînd pentru a asigura 40.000 plante la hectar, adică 4 plante la m.p.

La porumbul semănat în cuiburi așezate în pătrat trebuie să acordăm o importanță și mai mare rîritului pentru a lăsa la hectar și m.p. altă plantă cîtă pot să se dezvolte în condiții normale.

Asfel, pentru a asigura numărul stabilit de regulile agrotehnice se lasă la un cuib cîte un singur fir și la unele cuiburi cîte două fire ca să se realizeze desimea de 25.000 de plante la hectar pentru soiurile cu portul mare; cîte un fir și două la cuib pentru a asigura circa 30.000 plante de porumb la soiurile cu portul mijlociu și cîte două fire la cuib la soiurile de porumb cu portul mic, așa fel ca să asigurăm 40.000 plante la hectar.

În acest scop trebuie făcută socoteala exactă după distanțele între cuiburi și în funcție de soiul de porumb cultivat.

Dacă nu respectăm desimea normală și presupunem că la fiecare m.p. vom lăsa cu o plantă mai puțin această înseamnă a pierde 10.000 plante la hectar și dacă presupunem că fiecare plantă ar trebui să producă cel puțin 50 grame de boabe, înseamnă că pierde la hectar cantitatea de 500 kg. porumb boabe.

Dacă lăsăm plantele prea dese atunci un mare procent din ele nu formează stîlucii și nu leagă. Dacă numai 30 la sută din plante nu leagă, aceasta înseamnă că la un hectar nu vor produce ca 9.000—10.000 plante și pierderea va fi cu altă mai mare cu cît plantele vor fi lăsate mai dese.

În culturile de porumb semănaute în cuiburi așezate în pătrat, prășilele trebuie să fie mecanizate și făcute atît în lungul cît și în latul cîmpului.

La cultura porumbului trebuie să executăm cît puțin trei prășile care se fac atunci cînd se formează scoarța la suprafața solului și apar buruieni. Adîncimea se micșorează treptat la fiecare prășila cu 2—3 cm., pentru a evita rădăcinile rădăcinilor de porumb care prin dezvoltarea lor se apropie din ce în ce mai mult de suprafața solului.

Prășilele trebuie să se facă mecanizat, cu tractoarele sau cu prășiloare trase de animale. Numai în cazul cînd lipsesc aceste mijloace, se face cu sapa. La prima prășila, după ce s-a lucrat cu prășiloarea este nevoie ca printre cuiburi să se dea și cu sapa. Pentru celelalte prășile, cînd nu sînt buruieni, nu este nevoie decît de prășiloare mecanică.

Copilitul — este o altă lucrare de îngrijire la culturile de porumb, care se face cu scopul de a înlătura lăstarii laterali.

Copilitul dă rezultate foarte bune în regiunile secetoase.

FOILETON

Spațiul locativ se mută...

Din împlîrile am gîsit zilele trecute un carnețel. Curiozitatea poate — în același timp însă și dorința de a găsi numele posesorului pentru a-i restitui — m-a făcut să-l citesc. Din primele rînduri mi-am dat seama că-i al unui corespondent de ziar ce își făcea notițe pentru vreun articol.

Notițele erau semenate: „Observator”. Și atunci mi-a venit o idee: „să rog redacția să lipărească notițele tovarășului „Observator”, atît pentru a-i împlini dorința cît și pentru a-i ajuta pe cei în pricină.”

Iată notițele:

1 iunie 1954.

„Munca la Spațiul locativ nu-l lăsa mai ușor, după cîte mi se pare. Fețele tovarășilor de acolo sînt mereu întinse. Ei însă se străduiesc să servească publicul în măsura posibilităților.”

Astăzi cînd îmi așteptam rîndul să vorbesc cu șeful, văd un tovarăș venind și anunțînd: „Fraților ne mutăm. Oficiul se mută.”

— Unde? — a intrat imediat în vorbă un alt funcționar.

Grăbit să răspundă, cel cu vestea spusă:

— Cred că în localul Sanepidului regional. Acum aranjăm chestiunea șefului nostru, tov. Mereg și directorul Sanepidului, tov. Trofin. Acolo să vezi birouri...”

— Și cînd vă mutați? — am intrat și eu în vorbă.

— Asta nu se știe — mi s-a răspuns.

— Bine — am zis eu.

Și atunci, după ce am primit răspunsul la care mă așteptam dinainte, — adică... „vino miine”, am plecat.

8 iunie 1954.

Astăzi a fost ceva interesant. Trece după amiază pe la Spațiul locativ. Cînd colo, Spațiul locativ nu mai e.

— Dar unde-i frate? — l-am întrebat pe un tovarăș.

— S-a mutat pe str. Anatole France unde-a fost Sanepidul — mi-a răspuns el.

Atunci am pornit spre str. Anatole France. Cînd am ajuns acolo, ce să vezi: Spațiul locativ, sau mai bine zis funcționarii, mesele și rechizitele lui, erau într-un camion.

— Da ce faceți fraților aici — am întrebat eu.

— D-apoi ce să facem, încă ne-am mutat, c-ai ne-a trimis Comitetul executiv al statului popular orașenesc. Numai că vezi... apartamentul ocupat. Aici e Sanepidul. Și doctorul Trofin, deși s-a înțeles cu tov. Mereg, nu mai vrea să se mute; zice că nu-l place localul care l-a fost repartizat. Și ce să-i faci? Stăm și-n camion deocamdată.

Am zîmbit — sincer vă spun.

— Aha, vasăzică de astă dată ați pățit-o voi. Pe mine m-ați trimis acum două săptămîni cu „banu-n regulă” într-o cameră... ocupată de un alt cetățean, care avea și el „bon în regulă”. Se pare că acum se împlină același lucru cu voi.

(Cît de ciudată e uneori birocratla).

Cînd am trecut din nou pe acolo, pe la orele 10 seara am ris de-a bi-nelea: „Spațiul locativ era tot în camion”.

9 iunie 1954.

„Dimineața, ca tot omul dornic să-și primească odată camera, că în hotel m-am săturat, am mers din nou la Spațiul locativ. De data asta am ris cu și mai multă poftă. Spațiul locativ nu mai era în camion ci sub poartă. Probabil că acolo rezolva complicata probleme ce le stau în față.”

Avînd treburi, am intrat și pe la Sanepid. Aici munca se desfășura într-o atmosferă încărcată.

— Da ce-i fraților le-am zis, ce sînteți așa de nervoși?

Copilitul trebuie făcut cît mai de vreme. Nu se admite ruperea lăstariilor. Aceștia trebuie tăiați cu cuțitul bine ascuțit. În anii secetoși copilitul aduce sporuri de recoltă de cca. 30 la sută. Copilitul se face ori de cîte ori apar copiii și se termină înainte de înscăpăre. Odată cu copilitul se smulg plantele atăcate de tăciune, care trebuie arse.

Polenizarea suplimentară la porumb aduce sporuri de 600—700 kg. boabe la ha.

Polenizarea suplimentară artificială este o metodă sigură de sporire a producției la porumb și se recomandă să se facă pe suprafețe cît mai întinse.

Polenizarea trebuie să se facă în momentul cel mai potrivit și pentru aceasta trebuie să urmărim în mod sistematic dezvoltarea plantelor. Polenizarea suplimentară la porumb trebuie începută atunci cînd mătasea stîlucilor a apărut la cel puțin 50 la sută din plante.

Înainte de a începe polenizarea artificială, trebuie să adunăm polen de la cît mai multe plante. Adunarea polenului cît și polenizarea trebuie să se facă dimineața, după ce se ridică roua, pînă la orele 9—10, timp în care polenul nu se împrășteie.

Polenul trebuie recoltat numai cînd e copt, polenul copt cade ușor cînd se scutură spicul.

Pentru ca polenizarea să se facă în mod natural, prin vînt strîngerea polenului se va face din 2—2 rînduri, iar pe rînd tot la a treia pînă la a 4-a plantă. Acest polen ajunge pentru polenizarea tuturor plantelor din rînd.

Culegerea polenului de pe rînd se face în căldări, în săculețe de hîrtie sau aparate speciale.

Scuturarea polenului pe mătasea stîlucilor se poate face direct din săculețele cu polen colectat, iar dacă polenul a fost colectat în căldări, atunci se răspîndește pe mătase prin atingerea cu ajutorul unor lampoane făcute din blănițe moi.

Polenizarea se face odată cu recoltarea polenului și anume: în primul rînd se polenizează mătasea de pe stîlucii și apoi se recoltează polenul de pe această plantă. În acest fel se înlătură posibilitatea polenizării floriilor cu polenul lor propriu, adică autopolenizarea.

Polenizarea se face în același timp la plantele de pe două rînduri.

Executarea la timp și de calitate a tuturor lucrărilor de îngrijire prevăzute în regulile agrotehnice poate asigura sporuri foarte mari de producție în cultura porumbului.

Toți acei ce muncesc în agricultură trebuie să folosească aceste rezerve și posibilități mari de a spori producția de porumb.

Dacă la fiecare hectar s-ar asigura o sporire a producției numai de 200 kg., aceasta ar însemna pentru economia noastră națională cel puțin 60.000 de vagoane porumb în plus.

Ing. A. Romanovici

Pentru îmbunătățirea transportului pîinii

Comitetul executiv al statului popular orașenesc Arad, împreună cu secțiunea comercială din cadrul statului popular și cu conducerea trusturilor de panificație și alimentație publică din orașul nostru, a analizat în mai multe rînduri problema transportului și distribuției pîinii.

Pentru ca deservirea cu pîine a oamenilor muncii din orașul nostru să se facă în bune condițiuni, au fost luate măsuri de îmbunătățire a transportului pîinii. Astfel sînt organizate lunar consfătuiri între muncitorii de la transportul pîinii și distribuitorii de pîine de la centrele trustului alimentației publice din oraș, iar — la cererea consumatorilor — se fac consfătuiri pe centre de distribuție între consumatori și distribuitori. Cu ajutorul acestor consfătuiri au fost eliminate o serie de lipsuri existente în această direcție.

De asemenea constătuire a fost luată de curînd. În cadrul consfătuirilor au fost scoase la iveală mai multe lipsuri, în problema transportului și distribuției pîinii populației. De pildă, în centrul de desfacere a pîinii nr. 44, din cauza vinzătoarelor care se prezenta cu întîrziere de 20—30 mi-

nute la serviciu, distribuția pîinii nu se făcea în bune condițiuni.

În privința îmbunătățirii transportului pîinii, conducerea trustului de panificație din Arad a asigurat transportul cu încă două căruțe de rezervă pentru înlocuirea imediată a mașinilor ce se defectează în timpul transportului, iar în curînd va fi scos din reparație și dat pentru transportul pîinii un camion.

La trustul de panificație din orașul nostru mai sînt însă lipsuri, care împiedică distribuția pîinii la timp. Astfel, cele trei guri de încărcare a pîinii de la fabrică se aglomerează dintr-odată, în așa fel că mașinile și căruțele trebuie să aștepte unele după altele, ceea ce duce la nerespectarea graficului de distribuție a pîinii la timpul fixat.

La centrele de distribuție nr. 15, 27 și 35 din cartierle mărginașe ale orașului de obicei se întîrzie transportul pîinii integrale la liber sau nu este trimisă deloc spre a fi pusă în vinzare. La unele magazine alimentare, gestionarii refuză — în mod nejustificat — de a primi de la trust pîinea comandată. De pildă, gestionarul Josif Turac de la magazinul nr. 36 a refuzat la data de 2 iunie a.c. să

primească pîinea, fără să aibă vreun motiv, iar gestionarul Nicolae Ardelean de la magazinul nr. 1 refuză mereu pîinea integrală la liber. Tovarășul Eugen Ladislau, șeful serviciului comercial din cadrul Trustului alimentației publice Arad, nu se preocupă în suficientă măsură de această problemă.

Comitetul executiv al statului popular orașenesc dă dovadă de lipsuri serioase în ceea ce privește transportul și distribuția pîinii, prin faptul că n-a tras la răspundere conducerea Trustului de panificație și Trustului alimentației publice pentru nerespectarea hotărîrilor luate în vederea îmbunătățirii transportului pîinii în orașul nostru.

Comitetul executiv al statului popular orașenesc, prin secția comercială, are datorită să înlătore de urgență lipsurile care există în problema transportului pîinii.

Ei trebuie să execute un control sistematic și permanent prin secțiunea comercială asupra felului cum se efectuează transportul la centrele de desfacere a pîinii, spre a se asigura o bună deservire a oamenilor muncii.

D. Moise

CONVOCARE

Pe baza art. 19 din statut, Comisia de organizare a Uniunii regionale a cooperativelor de aprovizionare și desfacere Arad, a hotărît convocarea

CONFERENCEI UNIUNII REGIONALE

a cooperativelor de aprovizionare și desfacere Arad, care va avea loc în

zilele de 19—20 iunie 1954, orele 9 dimineața, în sala Palatului cultural din Arad.

Conferința va avea următoarea ordine de zi:

1. Darea de seamă a Comisiei de organizare a Uniunii regionale pe anul 1953 și trimestrul I/1954; 2. Prezentarea și adoptarea statutului mo-

del al Uniunii regionale a cooperativelor de aprovizionare și desfacere; 3. Prezentarea planului de activitate și a planului de venituri și cheltuieli pe anul 1954; 4. Alegerea Consiliului Uniunii regionale, a Comisiei de revizie, precum și a delegaților la Congresul cooperației de consum.

Teoria evenimentelor internaționale

Franța și conferința de la Geneva

Ziarul scriu tot mai des despre noi măsuri luate de guvernul francez, mult plecat Washingtonului, menite să extindă războiul din Indochina. Aceste lucruri îl fac S.U.A. și alte state. Și cînd te gîndești că la Geneva, conferința miniștrilor afacerilor externe, în care sînt reprezentate și aceste guverne, își continuă lucrările pentru aplanarea conflictului din Indochina.

Recent guvernul francez, nemai fiind în stare să satisfacă noile fronturi din Indochina prin trimiterea de trupe formate din adunații multinaționale sau din voluntari (poporul francez a devenit prea bine cunoscut al războiului indochinez pentru a se vinde alt de ușuratic), a hotărât să trimită în Indochina tineri francezi care să satisfacă acum serviciul militar. În acest scop, el a chemat anticipat sub arme cel de al doilea contingent din clasa 1951, care va cuprinde circa 90.000 tineri.

Despre aceeași intenție — continuarea războiului — ne vorbește și schimbarea survenită, în urma intervenției lui Laniel, în guvernul francez și în organele superioare din Indochina. Este vorba de demisia ministrului statelor asociate Marc Jacquet și de destituirea generalului Navarre și a comisarului general al Franței în Indochina, Maurice Dejean. Aceștia au fost înlocuiți fie că au manifestat oarece dezacorduri cu linia guvernului, fie că n-au fost destul de „competenți” pentru a „înfrînge” armatele populare de eliberare. Locul lor l-a luat generalul Ely. Numirea generalului Ely, în mijlocul căruia au fost concentrate puterea civilă și militară, a coincis cu parafarea de către Laniel a „tratatului de independență” al regimului baodist, ceea ce ușurează intervenția directă a imperialismului american în război. Fără să prin aceste măsuri politica guvernului nu s-a consolidat cît de puțin, iar despre „revenirea” armatei colonialiste nici vorbă; repeliile și pederarea pozițiilor continuă și va continua pînă la înfrîngerea agresorilor.

Motivul folosit de Laniel pentru înlocuirea lui Marc Jacquet îl constituie îngăduința ce și-a permis-o aceasta de a da publicității un articol în care este nevoit să recunoască inutilitatea continuării războiului din Indochina. În acest articol, apărut în săptămînalul „Express”, Marc Jacquet scrie printre altele: „Corpus de bătaie al R.D. Vietnam nu a fost distrus și noi nu simțim în stare să-i provocăm lovitură decisivă. Dacă prăvim evoluția generală a războiului militar de la un an la altul, constatăm scăderea constantă a puterii noastre militare. Această evoluție defavorabilă poate fi ea oare schimbată? Răspunsul este fără îndoială negativ”.

În funcția de ministru al statelor asociate a fost însărcinat președintele municipal din Paris, Frédéric Dupont, un politician notoriu și nu se poate mai nimerit pentru planurile guvernului. Înșiși Dupont, în prima sa declarație, după ce și-a luat în primire postul, s-a caracterizat deosebit de clar, anunțînd că „toată activitatea sa va fi îndreptată către ajutarea corpului expedițional”. Pe bună dreptate presa comentează această numire cu ceva care dă o perspectivă sumbră tratativelor. „Frédéric Dupont — relatează ziarul „France-Tireur” — reprezintă din 1936 extrema dreaptă cea mai retrogradă a parlamentului. El este omul războiului pînă la capăt, opus în permanență oricăror negocieri de pace”.

Toate acestea, ca și continuarea tratativelor militare de la Washington, la care participă și Franța prin unul din principalii responsabili ai războiului din Indochina, generalul Valéry, indică existența în cadrul cercurilor conducătoare ale Franței a unor forțe care se împotrivesc reglementării pașnice a problemelor litigioase. Bineînțeles că această orientare spre război nu poate să nu se manifeste și la Geneva. În rîndurile delegației franceze, „Guvernul care duce o asemenea politică (de pregătiri și continuarea războiului — N.R.) la Paris — scrie Pierre Henriques — nu poate desigur să ducă

o altă, total diferită, la Geneva”.

Pînă în prezent delegația franceză la conferința de la Geneva n-a manifestat voința de a se ajunge la un acord deplin cu privire la problema Indochinei. Delegația franceză nu numai că a prezentat propuneri ciunșite, care nu privesc sub toate aspectele problema restabilirii păcii în Indochina și nu în seama de realitate, dar a ridicat o serie de obstacole în calea ajungerii la înțelegere asupra unor propuneri prezentate de alte delegații. Delegația franceză nu intenționează să discute problema indochineză așa cum se prezintă ea; dimpotrivă, se menține pe poziția complet greșită cum că discuțiile privitoare la încheierea păcii nu trebuie să se refere și la Patet Lao și Khmer. De asemenea, delegația franceză înfrînge intenția reprezentanților comandamentelor din Indochina, la fața locului; este împotriva exercitării controlului introducerii de arme în Patet Lao și Khmer după încetarea focului, etc. Ca și delegația S.U.A., Bidault reia teza, deloc justificată, asupra ineficienței comisiei neutre și asupra incompetenței statelor democratice de a fi neutre. Atitudinea obstrucționistă a delegației franceze a determinat publicarea „France Observateur” să remarce: „La Geneva, anumite elemente ale delegației franceze nu par deloc dispuse să contribuie la încheierea unui acord, dimpotrivă, măsurile militare recente hotărîte de guvernul francez (trimiterea de întăriri în Indochina, chemarea anticipată a noi contingentelor), pot fi explicate în mod normal numai prin dorința afirmată de J.L. Bidault de a negocia de pe poziție de forță. Dar, pe de altă parte, este vorba de asemenea măsuri care se iau numai în cazul cînd se dorește prelungirea războiului”.

Politica guvernului Laniel și poziția delegației franceze la Geneva coincide atît de mult cu Washingtonul și cu serviciile secrete în Asia, nu degeaba punctul de vedere al lui Bidault este sprijinit de Bedell Smith, șeful delegației S.U.A. la Geneva.

Dar faptele lui Laniel se dovedesc a nu fi pe placul tuturor francezilor și, ceea ce este principal, acel francez care s-a considerat greșit, reprezentă imensa majoritate a populației. Despre deosebirea dintre voința poporului francez și politica guvernului Laniel ne vorbește numeroasele mitinguri de protest, declarații de protest organizate în tot cuprinsul țării. Ba mai mult, numeroși francezi, au pornit în pelerinaj la Geneva unde protestează vehement împotriva politicii de pe pozițiile de forță și de tergiversare a tratativelor.

În condițiile împotrivirii crescînde față de atitudinea guvernului în problema indochineză s-au deschis lucrările Adunării Naționale franceze. Lucrările Adunării Naționale au demascat poziția extrem de subredă a guvernului.

Deputații care au luat cuvîntul în privința Indochinei au insistat asupra caracterului ruinător și antinațional al războiului pe care-l duc trupele franceze în această parte a lumii. Printre alții, deputatul comunist Maleré a arătat că „dacă războiul din Indochina este continuat împotriva oricărei rațiuni, este pentru că americanii au nevoie de războaie în lant pentru a-și menține nivelul economicilor lor de război”.

Deosebit de furtunoasă și plină de critice ascuțite la adresa guvernului au fost discuțiile din 8 și 9 iunie. Rînd pe rînd, radicalii Daladier și Mendes France, gaullistii Koenig și Soustelle, țărănistul Louslaunau Lacau, comunistul Raymond Guyot, au condamnat politica care duce spre dezastru. El s-au pronunțat pentru dîtele pentru recunoașterea R.P. Chineze. Deputatul socialist Fournial a depus un proiect de rezoluție privind recunoașterea R.P. Chineze, iar socialistul Savary a declarat, referindu-se la discursul ministrului afacerilor externe: „Ne așteptăm ca Bidault să nu facă un discurs, ci să facă un gest: să recunoască China lui Mao Tze-tsun”. Între sîdînte au fost depuse patru moțiuni privind politica guvernului din care numai cea a independenței era favorabilă lui Laniel. Această moțiune a fost însă respinsă cu o majoritate de 55 voturi.

În urma acestui eșec, Laniel a

fast nevoit să ceară din nou vot de încredere, pentru a treia oară în decurs de o lună. Presa franceză prevede eșecul guvernului francez. „Iată criza”, scrie „France-Tireur” și apoi adaugă: „Jocul a început și nu vedem cum ar putea Adunarea Națională să-și schimbe atitudinea”. Situația precară în care se află guvernul lui Laniel amintește de criza politică externă franceză, de eșecul acesteia și lipsa de perspectivă ce i se deschide dacă va continua aceeași cale.

Semne ale crizei economiei S. U. A.

Zilele acestea la bursa din New York s-au înregistrat mari scăderi ale cursului acțiunilor. Scăderea cursului acțiunilor a lovit majoritatea ramurilor industriale și este una din cele mai pronunțate după 1929. În total din valoarea acțiunilor s-au pierdut 3 miliarde de dolari.

Depresiunea cursului acțiunilor, la bursa din New York nu este ceva înțeles. Criza economică a Statelor Unite se manifestă insistenț și înaintea. „Încă acum un an se putea vedea că în Statele Unite — scrie academișianul sovietic E. Varga — se apropie criza economică. Încă de pe atunci producția obiectelor de consum depășea cererea solvabilă a populației americane”. Pe de altă parte s-a observat creșterea producției mijloacelor de producție, peste cererea cumpărătorilor, de altfel în scădere, și a stocurilor mărfurilor nevândute. La sfîrșitul anului 1953 în industrie, comerț și cu ridicata s-au acumulat 82 miliarde dolari. În afară de aceasta existau rezerve de stat în valoare de 7-8 miliarde de dolari, iar stocurile de mărfuri, numai ale armatei terestre, reprezentau 35 miliarde de dolari. Totalul stocurilor de mărfuri ajungeau să satisfacă necesitățile Statelor Unite pe timp de un an. Totodată, datorită puterii de cumpărare slabe, mărfurile se vindeau tot mai mult pe credit. „Criza de supraproducție — conchide academișianul E. Varga — a devenit inevitabilă”.

Despre criza economiei S.U.A. scriu numeroase ziare occidentale. Multe dintre ele se opresc asupra industriei carbonifere — o ramură principală a economiei S.U.A. După cum arată ziarul „Die Tat”, în prezent exploatarea cărbunelui în S.U.A. a atins cel mai scăzut nivel din 1930. Zeci de mine s-au închis, iar cursurile acțiunilor la bursa au scăzut cu peste 50 la sută.

În fața perspectivei falimentului, recent a avut loc la Chicago o conferință a capitaliștilor din industria carboniferă. Discuțiile și măsurile preconizate de aceștia caracterizează întințile pe care le nutrește toți industriașii americani în speranța de a scăpa cit mai puțin din criză.

Principala scăpare, pe care o văd ei, este continuarea inversunată a cursei înarmării, creșterea producției de armament, deschiderea unor noi teatre de război, sau, după cum scrie „Die Tat” referindu-se la industria carboniferă, „creșterea folosirii cărbunelui de către comisia pentru energia atomică și în economia de război”. Apoi ei preconizează să arunce efectele crizei asupra Europei, prin creșterea exportului, în primul rînd a mărfurilor de proastă calitate, dar la prețuri ridicate. Guvernul S.U.A. sprijină aceste intenții ale monopolistilor americani prin exercitarea de presiuni asupra statelor europene a servile.

În al treilea rînd, monopolistii recurg la vechiul lor metodă: intensificarea exploatarea muncitorilor. Deja s-au și observat reduceri de salarii și concedieri masive. În industria carboniferă a S.U.A. nu lucrează în prezent decît 265.000 muncitori, majoritatea 2-3 zile pe săptămîină, în timp ce în epoca ei înfloritoare lucrau în această industrie 700.000 muncitori. Clasa muncitoare americană, în fața acestei situații, își stringe tot mai mult rîndurile.

Criza economiei S.U.A. progresază nelencet; monopolistii americani, în cluda măsurilor pe care le iau, nu se vor putea feri de urmările ei dezastruoase.

I. Popa

Presă cehoslovacă despre Congresul al X-lea al P. C. din Cehoslovacia

PRAGA. (Agerpres). CETEKA anunță:

Presă cehoslovacă consacră numeroase articole Congresului al X-lea al Partidului Comunist din Cehoslovacia care se deschide la 11 iunie. În articolul său de fond, ziarul „Rude Pravo” scrie:

Nu trece zi fără ca oamenii muncii din fiecare întreprindere să spună, după terminarea cu succes a lucrului, cu un sentiment de mîndrie: „Este făcut de noi în cinstea Congresului al X-lea al partidului”.

Pînă la 1 iunie, mînerii au dat la rînd peste plan 669.600 tone de „îrbure”, iar colectivele a sute de întreprinderi îmbunătățesc calitatea și

reduc prețul de cost al producției. La uzina metalurgică din Trinec, în urma aplicării unor noi metode de muncă au fost economisite în ultimele 5 luni 32.560.000 coroane.

„În ajunul Congresului al X-lea al Partidului Comunist din Cehoslovacia, scrie ziarul „Svobodne Slovo”, toți oamenii muncii din țara noastră trimit Partidului Comunist saluturi fierbințe. Ei sînt ferm hotărîți ca sub conducerea Partidului să-și ducă în viață directivele pe care le va adopta Congresul al X-lea, directive care ne vor duce la noi succese în construirea socialismului, la înflorirea continuă a patriei noastre”.

Delegația P. C. U. S. a depus o coroană la mausoleul lui Clement Gottwald

PRAGA. (Agerpres). CETEKA anunță:

La 10 iunie, delegația Partidului Comunist al Uniunii Sovietice la cel de al X-lea Congres al Partidului Comunist din Cehoslovacia, compusă din N. S. Hrușciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S., I. D. Nazarenko, secretar al C.C. al Partidului Comunist din Ucraina, E. A. Furțeva, secretar al comitetului orașesc Moscova al P.C.U.S. și V. P.

Stepanov, șef al unei secții a C.C. al P.C.U.S., a vizitat mausoleul lui Clement Gottwald, unde a depus o coroană de flori. Delegația a fost însoțită de Alexei Cepika, Vaclav Kopecký, membri ai secretariatului politic al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Vaclav David, ministrul afacerilor externe și de funcționari din ministerul afacerilor externe, precum și de N. P. Firiubin, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Cehoslovacia.

Congresul al XI-lea al sindicatelor sovietice

MOSCOVA (Agerpres). — TASS anunță:

În seara zilei de 10 iunie, Congresul al XI-lea al sindicatelor sovietice și-a continuat lucrările. În centrul atenției delegaților care discută raportul de activitate al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică se află problemele legate de îmbunătățirea muncii organelor sindicale.

Despre succesele în domeniul învățămîntului public a vorbit Ivan Grivkov, președintele Comitetului Central al Sindicatului lucrătorilor din școlile elementare și medii din R.S.F.S.R. Petr Barmașov, președintele Consiliului Sindicatelor din regiunea Sverdlovsk, a subliniat în cuvîntarea sa că în anul cincinalului s-au ridicat în Urul sute de întreprinderi noi utilizate cu tehnica de primă calitate.

Organizațiile sindicale din întreprinderile Uraltului muncesc zi de zi pentru rînduirea experienței inovatorilor, pentru mobilizarea oamenilor muncii la îndeplinirea planurilor de producție.

La discuțiile pe marginea rapoartelor de activitate ale Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică și Comisiei Centrale de revizii au participat de asemenea Ivan Alexandrov, muncitor la uzina „Krasnii Vihorjet” din Leningrad, delegat

la Congres, Nikolai Baibakov, ministrul industriei petrolului, Fedor Karlov, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică și alții.

La sesiunea din seara zilei de 10 iunie au luat cuvîntul reprezentanții unei serii de delegații de peste hotare care „asistă la Congres”.

Delegații au fost salutați de către Olavi Lindblum, secretar general al Uniunii Centrale a Sindicatelor din Finlanda.

Vo Hu Tin, membru al Comitetului Permanent al Confederației Generale a Muncii din Vietnam, a transmis Congresului un salut frățesc și calde felicitări din partea muncitorilor, funcționarilor și țărănimii muncitoare din Vietnam.

Noi, oamenii muncii din Vietnam, a spus Vo Hu Tin, însuflețiti de succesele voastre, simțim ferm hotărîții să obținem victoria în lupta pentru pace și independența națională a țării noastre.

Vo Hu Tin a oferit Congresului drapelul roșu al Confederației Generale a Muncii din Vietnam.

Congresul a fost salutat de asemenea de Lazaro Pena, secretar general al Confederației oamenilor muncii din Cuba, și de Baudilio Casanueva, secretar general al Centrului Sindical Unit al oamenilor muncii din Chile.

Conferința de presă a delegației sovietice la Geneva

GENEVA (Agerpres). — TASS anunță:

La obișnuita conferință de presă a delegației sovietice, care a avut loc la 10 iunie, după sesiunea plenară a celor nouă delegații, lui L. F. Iliev, șeful serviciului de presă din ministerul afacerilor externe al U.R.S.S. i s-a pus, printre altele, următoarea întrebare:

Un ziar american a publicat o știre despre un acord sovieto-chinez, care ar fi fost semnat la Moscova la 12 aprilie 1950. Ce puteți spune în legătură cu aceasta?

Reprezentantul delegației sovietice a răspuns:

Da, cunosce această știre, ea a fost publicată la 9 iunie în ziarul american „New York Journal-American”, aparținînd trustului de presă Hearst. Reprezentantul delegației sovietice a arătat apoi că acest ziar susține că reprezentanții Uniunii Sovietice și ai Republicii Populare Chineze „ar fi semnat la 12 aprilie 1950 la Moscova un oarecare acord. Acest document”, scrie ziarul, „cere sovietelor să con-

ducă pe plan militar, economic și ideologic, dezvoltarea republicii roșii în China și extinderea teritoriului ei asupra întregii Asii”. În continuare, în „acord” s-ar spune: „Din cauza resurselor insuficiente, populația R.P. Chineze trebuie micșorată cu 100 milioane oameni, deoarece în caz contrari ea nu va putea exista”.

În legătură cu această știre a ziarului „New York Journal-American”, trebuie spus că:

În primul rînd, tot ce anunță acest ziar, este de la început pînă la sfîrșit o minciună, care conținea pe cititori creduli;

În al doilea rînd, n-a existat și nu există nici un acord de felul acestuia despre care scrie acest ziar. Trebuie să pierzi complet simțul realității ca să spui că un om cu judecata sănătoasă ar putea da crezare acestei născociri murdare. Se vede că autorii acestui noi fals nu și slămează prea mult cititorii dacă consideră că printre ei se vor găsi persoane capabile să creadă această calomnie, difuzată într-adevăr în momentul cînd se ține conferința de la Geneva.

Manevrele S. U. A. în vederea înghetării unei alianțe militare a Orientului Mijlociu

WASHINGTON. (Agerpres).

În ultimul timp, strategii americani se preocupă din nou cu insistență de realizarea unui vechi plan al lor — crearea blocului militarist al Orientului Mijlociu. Axa Ankara-Caraci, constituită de curînd în urma unelrilor Pentagonului, ar urma să constituie scheletul acestui bloc în care Washingtonul se străduiește să atragă țările arabe.

În legătură cu aceste planuri ale militaristilor americani, agențiile de presă au anunțat că ministrul de externe al Pakistanului, Zafrullah Han, a sosit la Washington.

Această vizită trebuie pusă în legătură cu călătoria întreprinsă în Statele Unite de premierul furc Menderes — și cu recenta vizită la Ankara a primului ministru pakistanez, Mohammed Ali. Se știe că opinia publică din Pakistan și-a manifestat în repetate rînduri împotrivirea față de planurile agresive americane. Tratatările care au loc în momentul de față la Ankara și întreprinderile secrete dintre Zafrullah Han și Byroade, adjunctul secretarului de stat american pentru problemele Orientului Mijlociu, lasă tocmai să se întrevadă eforturile Statelor Unite de a înghetba o alianță militară a Orientului Apropiat și „Mijlociu” — și de a o menține cu toate că ea nu se bucură de popularitate în rîndul țărilor din această regiune. După cum relatează corespondenții agenției France Presse, ministrul de externe pakistanez a declarat dealtfel față

că în cadrul întreprinderilor pe care le va avea cu Byroade se vor discuta probleme legate de planurile militare americane privitoare la organizarea alianțelor militare în Orientul Apropiat și în sud-estul Asiei.

Vizita ministrului de externe pakistanez în S.U.A. mai are și scopul — după cum s-a anunțat oficial — de a prilejui acestuia o serie de întrevederi cu personalități politice din S.U.A. „În privința proiectului de exploatare a apelor riului Indus”.

Exploatarea apelor Indusului și ale afluenților săi a constituit încă în anul 1948 obiectul unor vii neînțelegeri între India și Pakistan. Punerea în discuție a acestei probleme între reprezentanții S.U.A. și ministrul de externe pakistanez, în momentul de față fără participarea Indiei, arată limpede că cercurile conducătoare din Statele Unite încearcă să exercite o presiune asupra Indiei.

Nemulțumiți de atitudinea de neutralitate a Indiei și de riposta puerilă a guvernului indian față de pactul militarist americano-pakistanez, militaristii americani încearcă să se servească de Pakistan ca de un instrument de amenințare și șantaj la adresa Indiei. Ziarul american „Post Dispatch” recunoaște de altfel deschis că „concepția după care Pakistanul este o țară pe care India o desparte în două, poate fi înlocuită printr-o altă concepție, despre care India strînsă între cele două părți ale Pakistanului”.

V. M. Molotov a oferit un dejun în cinstea lui Krishna Menon

GENEVA. (Agerpres). TASS anunță:

La 10 iunie V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a oferit un dejun în cinstea lui Krishna Menon, personalitate politică din India.

Avîntul patriotic în care decurge subscrierile la împrumutul de stat pentru dezvoltarea economiei naționale a U. R. S. S.

MOSCOVA (Agerpres). — TASS anunță:

Din orașele și satele Uniunii Sovietice sosesc știri despre subscrierile oamenilor muncii la noul împrumut de stat pentru dezvoltarea economiei naționale a U.R.S.S., lansat la 9 iunie. În fabrici și uzine, pe șantiere de construcții și în instituții de învățămînt superior au avut loc mari mitinguri. Poporul sovietic salută călduros lansarea noului împrumut. Adunarea muncitorilor de la secția nr. 1 de sculărie a uzinei de automobile „Stalin” din Moscova s-a desfășurat în atmosfera unui înalt avînt patriotic. Nikolai Șerbakov, care lucrează în această uzină de aproape 20 de ani, exprimînd gîndurile și sentimentele tuturor celor prezenți, a declarat:

Aprobăm din toată inima hotărîrea guvernului sovietic cu privire la lansarea noului împrumut. Împrumuturile de stat sînt împrumuturi cu adevărat populare. Economile noastre subscrie la împrumutul de stat servesc la realizarea programului construcției comuniste, la îmbunătățirea vieții poporului. Subscriu din toată inima la împrumut.

Oamenii muncii din Leningrad au întîmpinat cu mare entuziasm patriotic hotărîrea guvernului sovietic cu privire la lansarea noului împrumut.

Colhoznicii artelului agricol „Hrușciov” din regiunea Kiev-Sviatosinsk au întîmpinat cu bucurie lansarea noului împrumut.

Și oamenii muncii din republicile balice salută cu bucurie lansarea noului împrumut.

De pretutindeni — din republicile Asiei Centrale, din R.S.S. Carelo-Finlandă, din Azerbaidjan, R.S.S. Moldovenească, Gruzia, sosesc știri despre succesul subscrierii la noul împrumut al păcii și construcției.

IN COREEA DE SUD

SUS: în aceste cocloabe se adăpostește sărăcimea orașului largu JOS: copii ai sărăcimii din Taegu

Spectacole

„GHEORGHE DOJA”, pînă la 17 iunie: Fanfan la Tulipe. Repr. 3, 5, 7 și 9.

Matineu la orele 11.30. „NICOLAE BALCESCU”, pînă la 17 iunie: Mica și marea fetică. Repr. 3, 5, 7 și 9.

Matineu la orele 11.30. „HERBAK JANOS”, astăzi, 13 iunie: Noapte de mai. Războiul rebusului. Bolnavul închipuit. Repr. 3, 5, 7 și 9.

Matineu la orele 11.30. „I. L. CARAGIALE”, astăzi 13 iunie: Fanfan la Tulipe. Repr. la 3.30, 5.30, 7.30 și 9.30.

Matineu la orele 11. „TIMPURI NOI”, pînă la 18 iunie: Actualitatea în imagini — Nouă zile zile — 1 Mai 1954 — Combina (desen animat în culori). Repr. de la orele 3 în continuare.

Matineu de la orele 10 pînă la orele 13. „SOLIDARITATEA” (Gai): pînă la 15 iunie: Așteptăm-mă. Duminică repr. la 3, 5 și 7.

„MANU GYOKI” (Micălaca): pînă la 15 iunie: Pavlinka. Duminică repr. la 2, 4, 6 și 8.